

3. Чеботарьова Ю.А. Жінки в місцях позбавлення волі: деякі проблемні питання / Ю.А. Чеботарьова // Вісник Академії адвокатури України. – 2013. – № 28. – С. 46-50.

Оксана Володимирівна Хурсенко – студентка II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Тетяна Петрівна Кононенко** – старший викладач
кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРО ДЕЯКІ УМОВИ ПЕДАГОГІЧНОГО СТИМУЛЮВАННЯ АКТИВНОСТІ СТУДЕНТІВ ДО ФІЗКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Аналіз досвіду освітньої та виховної практики свідчить, що існує проблема дефіциту рухової активності, зниження імунітету та поширення, пов'язаних з цим захворювань серед студентів ВНЗ. Зазначені явища зберігають стійку тенденцію, що обумовлюється протиріччям між декларативним та реальним ставленням до фізичної культури, відбивається на стані здоров'я, фізичному розвитку й підготовці студентів, їхніх ціннісних орієнтаціях, ставленні до власного фізичного та психічного благополуччя і, врешті-решт, на майбутній професійній діяльності.

Найбільш продуктивним підходом до розробки даної проблеми є дослідження внутрішніх резервів активності студента як суб'єкта навчальної та професійної діяльності. Одним із основних джерел активності особистості є стимули, що надають процесу фізичного виховання дієвої спрямованості та суб'єктивно значущої позитивності. Тому, формування фізичної культури майбутнього фахівця – це, перш за все, проблема стимулювання активності студентів вищих навчальних закладів до свідомої, особистісно-значущої фізкультурної діяльності.

Широке коло наукових аспектів, що стосуються проблеми активності особистості та напрямки її формування досліджували М. Й. Боришевський, Н. П. Галкіна, Ю. А. Міславський, Є. В. Антіпова, В. Є. Гурін, П. І. Ключник, А. Г. Комков, Л. С. Кулігіна, В. І. Лозова, С. Г. Собко та ін.

Отже, метою нашої роботи є теоретичне обґрунтування педагогічних умов стимулювання активності студентів вищих навчальних закладів до фізкультурної діяльності.

Сучасні уявлення про фізичну культуру особистості не обмежені поняттями здоров'я, розвитку фізичних якостей, функціональними можливостями організму та руховими навичками. Найважливішими складовими формування і розвитку фізичної культури людини є світогляд, система цінностей, потреби, мотиваційна сфера особистості, здатність реалізовувати в професійній діяльності цінності фізичної культури.

Аналіз праць М. О. Носко, М. І. Медведєва та ін. свідчить, що мотиваційно-ціннісні орієнтації й прагнення досягнути фізичної досконалості є внутрішніми, прихованими мотивами, які сприяють формуванню фізичної культури особистості. Основу ж змісту фізичної культури визначає практична сторона, специфічним ядром якої є відносини, що складаються в процесі фізкультурної діяльності [1].

Розглядаючи завдання зі стимулювання у студентів активності до фізкультурної діяльності, нами були визначені оптимальні методи та засоби її поліпшення у навчально-виховному процесі. Вони передбачають: удосконалення змісту практичних занять і системи оцінювання, при якому студенти поступово накопичують знання, вміння, досвід, розвивають свої фізичні якості; покращення системи фізкультурно-оздоровчих і спортивно-масових заходів у групах, на факультеті, гуртожитку, які приносять почуття задоволення, емоційного піднесення й взаємної відповідальності; уникнення негативних емоцій; сполучення принципів обов'язковості й добровільності, при яких адміністративний тиск поступається місцем внутрішнім вимогам; здійснення контролю й самоконтролю за фізичною підготовленістю кожного студента; забезпечення узгодженості зовнішніх і внутрішніх факторів, що сприяють формуванню потреби у фізичному самовдосконаленні.

Одним із головних завдань процесу стимулювання є активізація фізкультурного інтересу, оскільки без цього психологічного механізму не може здійснюватися розвиток мотиваційної та емоційної сфер людини у фізкультурній діяльності. Розв'язання даної проблеми поєднано з двома головними завданнями при підготовці студентів до професійної діяльності та організації самостійного життя: по-перше, сприяти найбільш повноцінному відображенню й розкриттю у свідомості студентів значення фізкультурної діяльності для майбутнього професійного та особистісного становлення; по-друге, на цій основі спонукати та підтримувати відповідне ставлення до всіх структурних компонентів фізкультурної діяльності, яке було б наповнене готовністю самостійно здобувати інформацію, вільно оперувати набутими фізкультурними знаннями, реалізовувати уміння та навички у практичній діяльності.

Ми з'ясували фактори, що визначають потреби, інтереси й мотиви включення студентів у фізкультурну діяльність, це: стан матеріальної спортивної бази, спрямованість навчального процесу і зміст занять, рівень вимог навчальної програми, особистість викладача, власний стан здоров'я, частота проведення занять, їхня тривалість та емоційне забарвлення.

Таким чином, формування фізичної культури майбутнього фахівця – це, перш за все, стимулювання активності студентів вищих навчальних закладів до свідомої, особистісно-значущої фізкультурної діяльності. Нами були визначені оптимальні методи та засоби її поліпшення у навчально-виховному процесі, які передбачають удосконалення змісту практичних занять і системи оцінювання, покращення системи

фізкультурно-оздоровчих і спортивно-масових заходів у групах, на факультеті, гуртожитку, сполучення принципів обов'язковості й добровільності; забезпечення узгодженості зовнішніх і внутрішніх факторів, що сприяють формуванню потреби у фізичному самовдосконаленні.

Література

1. Носко М. О. Теоретичні та методичні основи формування рухової функції у молоді під час занять фізичною культурою та спортом: Автореф. дис... д-ра пед. наук: 13.00.09 / М.О.Носко. – К., 2003. – 53 с.

Юлія Миколаївна Шерстюк – студентка I курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Надія Михайлівна Демиденко** – завідувач
кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ,
кандидат історичних наук, старший науковий співробітник

МИКОЛА МАКАРЕНКО: ВЕЛИЧ ЖИТТЯ І ТВОРЧОСТІ (ДО 140-РІЧЧЯ ВИДАТНОГО ЗЕМЛЯКА)

До могутніх постатей української нації по праву належить Микола Омелянович Макаренко – професор-мистецтвознавець, наукова діяльність якого розвивалась на зламі двох епох, а саме – у час погромів українських вчених та знищення самобутніх пам'яток культури та архітектури.

Наукову діяльність та трагічне життя М. Макаренка досліджували Д. С. Цвейбель, Д. Є. Макаренко, Н. А. Німенко, але постать цієї непересічної особистої залишається маловідомою дотепер [2, с. 80].

М. О. Макаренко народився 4 лютого 1877 року у козацькій родині в селі Москалівка на Роменщині. Вищу освіту здобув у Петербурзі, де закінчив Археологічний інститут і Центральне училище технічного малювання. Завдяки винятковим здібностям і працьовитості, після закінчення Археологічного інституту був рекомендований на роботу до найбільшого у світі музею – імперського Ермітажу. Тут він займав посади від асистента до помічника хранителя імперського, а з 1919 року – Державного Ермітажу.

Наукова діяльність Миколи Омеляновича протягом усього життя була тісно пов'язана з музеями. Із 1920 по 1925 роки він був директором Київського музею мистецтв. Будучи вже професором, провів титанічну роботу щодо повернення музейних експонатів, вивезених у 1915 році до Москви та Петербурга (більшість речей було знайдено і повернуто). Він брав участь в організації та поповненні краєзнавчих музеїв у Ромнах, Прилуках, Сумах, Донецьку, Луганську, Маріуполі, Чернігові [2, с. 77].